

မိကျီဝေဝေ

နတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်

အခန်း (၁)

ကိုကိုကို သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး သုံးကြိမ်လောက်သာ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ။

ပထမအကြိမ်က ...

သူမ ငါးနှစ်အရွယ် ..

မိဘတွေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကိုကိုခန့်ထယ် မိဘတွေလက်ထဲ အပ်သောနေ့ ...

သိပ်မမှတ်မိခဲ့ ...

"ဒါကသမီးကိုကို ခန့်ထယ်တဲ့ ... မှတ်ထားနော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြည့်စမ်း မှုန့်သာ"

"ကိုကို"

ကိုကိုက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် သူမအား ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့ သည်။ ။

သူမ အားငယ်စွာ ကျန်ခဲ့၏။

"ကိုကိုက အဆောင်မှာ နေတာလေ ... ရန်ကုန်မှာ အနေများ တယ်"

သူမအား ကိုကိုမိဘတွေက ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

ကျွေးမွေးယူယခဲ့ရ၏။

ဘာမှ လိုလေသေးမရှိခဲ့ ...

"ကိုကိုက အဘိုးအဘွားတွေဆီမှာ နဲ့ အဆောင်မှာ အနေများ တယ်
မို့နို့သာ"

သူမ သိခဲ့ရသည်။ ။

ကိုကိုဟာ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားဟု ထိုအချိန်ကပင် သူမ
သိရှိနားလည်ထားခဲ့ရ ၏။

ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံတာက ကိုကိုမိဘတွေ ကွယ်လွန်ရသောနေ့
က ဖြစ်သည်။ ။

သူမနှင့်ကိုကိုသည် ကံတူအကျိုးပေးတွေပါပဲ။

မိဘတွေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။ ။

ကိုကို နိုင်ငံခြားထွက်သွား၏။

သူမအား ဆရာဝန်ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ကိုကိုပင် ဆက်လက်ကျွေးမွေး
ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ။

လိုလေသေးမရှိစေရ ...

ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် သူမဘဝတွင် ရပ်တည်နိုင်ပြီဖြစ်သ
ည်။ ။

ယခု ...

ကိုကို နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာတော့မည်တဲ့ ...

"မုံနံသာ"

"ရှင်"

"မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား ... မောင်ခန့်ထယ်ကို သွားကြုံရတော့မယ်"

သူမအား စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အိမ်တော်စိုးကြီး ဒေါ်နှင်းသက်က ပြောသည်။ ။

"ကိုကိုက တည်ကြည်တယ် ... အရှက်သိက္ခာတွေလည်း ကြီးမားလွန်းတယ် ... အခု နေမကောင်းဘူးတဲ့ ... နှလုံးရောဂါစနေပြီတဲ့ ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်း စရာပဲ"

ကိုကိုက မုံနံသာနဲ့ အတူတွဲပြီး မနေချင်ဘူးတဲ့ ...

မိန်းကလေးတွေနဲ့ အကင်းရှင်းဆုံး နေသင့်တယ်တဲ့ ...

မုံ တွေ့ဆုံရမှာ ပင် ဝန်လေးနေမိသလိုကြီး ဖြစ်နေရသည်။ ။

သူ ...

နိုင်ငံခြားမှာ နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူမထံ ဖုန်းနှင့်ပင် အဆက်အသွယ်လုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ပြောစရာရှိတာတွေကို ဒေါ်နှင်းသက်ကိုသာ ပြောခဲ့သည်။ ။

အထူးသဖြင့် ...

ချစ်သူရည်းစားမထားဘဲ ပညာကိုသာ ကြိုးစားရန် ဖြစ်သည်။ ။

ကိုကိုစကားတွေကို သူမ မြေဝယ်မကျနားထောင်ပြီး ပညာရေးသာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစား လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ...

မကြာသေးခင်ကာလမှာ သူမတွင် ချစ်သူရှိသွားခဲ့တော့သည်။ ။

မောင် ...

သူမကို အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ ပင် နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ချစ်
ခွင့်ပန်နေခဲ့သော သူမနှင့် အတန်းတူ ဒေါက်တာမြတ်နိုးပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကိုကို ဘာပြောမလဲ ..

ဒေါ်နှင်းသက်ကတော့ ...

"သမီးအချိန်တန် အရွယ်ရောက်ပြီပဲ ... မောင်ခန့်ထယ်က နားလည်
မှု ပေးမှာ ပါ"

သူမ ...

စိတ်မအေးနိုင် ...

ကိုကိုအား သူမတွေ့ဆုံဖူးခဲ့တဲ့ အချိန်လေးမှာ ပင် တင်းမာခက်ထန်
လွန်း၍ ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေသည်။ ။

လေးစားသော ...

ကြောက်ရွံ့သော ...

အားကိုးရသော စိတ်ဆန္ဒတွေက ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမရင်ထဲ
မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား မှုတွေ ဖြစ်နေရသည်။ ။

"ဟဲ့"

"ရှင်"

"ကိုကိုက သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှ သဘောကျတာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ညည်းလေး တုန်လှုပ်နေတယ် မဟုတ်လား မှုံလေး"

"ကိုကိုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ မှုံစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ ...
အဆင်မပြေမှာ ကြောက်နေတယ် ဒေါသက် ... ကိုကိုက ကျွန်မကို သ
ဘောကျပါ့မလား"

"မောင်ခန့်ထယ်က စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပါတယ် ... လူပျိုကြီး
ဆိုတော့ နည်းနည်း အရှက်သိက္ခာတွေကို စောင့်ထိန်းတာပေါ့ကွယ်"

"အဆင်ပြေပါစေ"

"မှုံလေးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာ"

"ကိုကိုမျက်လုံးတွေထဲမှာ အချိုးပြေပါစေလို့ ပဲ ကျွန်မဆုတောင်းနေ
တယ် သိလား"

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

ဒေါ်နှင်းသက်က ရယ်မောနေပေမယ့် သူမကတော့ ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်
ဘဲ သွေးတွေ အေးခဲ့တော့ မတတ် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တ
င်းလေးလံနေမိသည်။

ဒုက္ခပါပဲ ...

သူမ ...

အမြဲတမ်း သွက်လက်သူ ...

ဖျတ်လတ်သူ ...

ဉာဏ်ရည်ကအစ ထက်မြက်နေခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုကို ...

သူမ သွေးတွေကို အေးစေခဲ့တဲ့ သူ ...

ဘုရားရေ ...

သူမ ကြောက်နေမိသည်။

အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် စိတ်တွေထဲမှာ မတည်ငြိမ်နိုင်တော့ ...

မောင်ကလည်း ကိုကိုကိုကြိုဖို့ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောနေသဖြင့် သူမ အလန့်တကြား တားမြစ်ခဲ့ ရသေးသည်။

"မောင်က ဘာသိလို့ လဲ ... ကျွန်မကို ချစ်သူရည်းစား မထားရဘူးတဲ့ တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ထားတာလေ"

"အခု မှုက ဒေါက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ ... ပညာမစုံခင်သာ ဒီစည်းကမ်းချက်ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်"

သူမဘဝ ဖြစ်စဉ်တွေကိုလည်း မောင် သိထား၏။

ကိုကိုကလည်း ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမအား ပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်းပင် မရှိတဲ့ အကြောင်း၊ အခု နေမကောင်း၍ မိသားစုထံ ကိုကိုပြန်ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့မိသည်။

"မောင် စိတ်မချဘူး"

"ဘာကိုလဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မောင်ကတော့ မှု့ကိုကိုနဲ့ တွေ့သင့်တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်ကွာ"

"တွေ့ရပါ့မယ်ရှင် ... လောလောဆယ်တော့ အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိသေးလို့ ပါ မောင် ရယ်နော်"

သူမ ...

မောင့်အား နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးထားခဲ့ရသည်။ ။

"မောင်တို့ လည်း ပညာစုံပြီး ငွေကြေးအရလည်း ဘာမှ ပူပင်စရာမ ရှိဘူး ... ကိုကိုကိုပြောပြီး လက်ထပ်ကြမယ်နော်"

"မဖြစ်သေးပါဘူး မောင်ရယ် ... ကိုကိုကျန်းမာရေးက မကောင်းဘူး ... အခြေအနေတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦး"

သူမပညာစုံတာနှင့် ကိုကိုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးမပြုရသေး ဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလို တဲ့ ဆန္ဒတွေ မရှိ ...။

မလုပ်ချင်ပေ ...။

သူမတတ်မြောက်သော ပညာတွေနှင့် ကိုကိုကို အကျိုးပြုချင်သည်။ ။

သူမဘဝကို တင့်တယ်စေအောင် ကိုကိုက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားခဲ့သည်။ ။

ကျေးဇူးမကန်းလို့ ...။

"ဟဲ့"

"ရှင်"

"ပြီးပြီလား"

"ဟုတ်"

"သွားစို့"

"ကျွန်မ ကားမမောင်းနိုင်ဘူး ဒေါသက် ... ဒရိုင်ဘာ ကိုမြ ခေါ်ခဲ့ဦး
နော်"

"အေးလေ ... မှုံလေး စိတ်လှုပ်ရှားနေမှာ ပဲ ... မောင်ခန့်ထယ်ကို သိ
ပ်ပြီးကြောက်မနေပါနဲ့ ဦး"

"နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်"

"ကဲ ... ဒေါသက် ခြံထဲက စောင့်နေမယ် ... မှုံလေး ဆင်းလာခဲ့နော်"

"ဟုတ်"

ဒေါသက် ဆင်းသွားသည်။ ။

သူမ ...

မှန်ထဲမှာ အချောသတ် အသေအချာ ကြည့်မိ၏။

မဆိုးပါဘူး ...

မြန်မာဆန်စွာ ပြင်ဆင်ထားမိသည်။ ။

ဒေါသက်ကတော့ ချောလိုက်တာ ... ကျက်သရေရှိလိုက်တာတဲ့ ...

ကိုကိုရော ...

အမိက ...

ကိုကိုပဲ ...

ကိုကိုလက်မခံတဲ့ အလုပ်တွေ သူမ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်
ထားမိ၏။

သူမ ကျေးဇူးရှင် ကိုကိုရယ်ပါ ...

ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံရန် နာရီစက္ကန့်တွေ နီးကပ်လာသည် နှင့်အမျှ သူမ
စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားလာရသည်။ ။

"သွားစို့ မှုံ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မှုံလေး တကယ်ပဲ အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်တာကွယ်"

"မှုံကတော့ စိတ်ညစ်တယ် ... အင်အားတွေတောင် ချိနဲ့ ချင် လာပြီ"

"မောင်ခန့်ထယ်က ကျန်းမာရေးလိုက်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွယ်
... ဘာဖြစ်လို့ များ နှလုံးရောဂါဖြစ်ရတာလဲ မှုံ"

"ကိုကိုက တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မှိုတ်ခံစားရတာတွေ များ လို့
ပဲဖြစ်မယ် ဒေါသက် ... တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တဲ့ လူတွေက ဒီလို
ပဲ စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစားရတတ်သလို နှလုံးကိုလည်း ထိခိုက်နိုင်တာပဲ"

"တော်သေးတာပေါ့ ... မှုံက ဆရာဝန်ဖြစ်နေလို့ "

"ကိုကိုကိုပြုစုမယ် ... ကျေးဇူးဆပ်မယ် ... ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာစေရမ
ယ်"

"မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွယ်"

ဒေါသက် စကားမျိုးတွေ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းတွေဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတာ
မျိုး သူမ ကြားချင်နေမိ သည်။ ။

"မောင်မြရေ ... မောင်းတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

ကိုကိုက သူမအား ပညာတွေစုံလင်အောင် သင်ပေးခဲ့သည်။ ။

ကားကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး တက်စေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် တတ်အပ်သော အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း တတ်မြောက်စေရန် သင်ကြားပေးခဲ့သည် ။

လိုလေသေးမရှိစေရ။

ကိုကိုအပေါ် သူမကျေးဇူးတွေတင်၍ မဆုံးတော့ပေ။

"မောင်ခန့်ထယ်က နေထိုင်မကောင်းလာဘူးဆိုတော့ မောင်မြတ်နိုးကိစ္စ ရုတ်တရက်ကြီး မပြောလိုက်နဲ့ ဦးနော် မှီလေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒေါ်သက်ကို မှာ ထားတာက သူ့သဘောတူညီမှုမရဘဲ မှီနဲ့သာနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူ တစ်ယောက် ရွေးချယ်ထားတာမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရဘူးတဲ့ "

"ဒုက္ခပဲ"

သူမက ကိုကိုမသိဘဲ ချစ်သူရွေးချယ်ထားမိသည် ။

မောင်က ဇွတ် ...

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝတည်းက အတူတူနေထိုင်လာခဲ့ကြသူတွေ ...

ဇွဲရှိသည် ။

စက္ကန့်မလပ် ချစ်ရေးဆိုနေတတ်၏။

သူမအလုပ်ကိစ္စတွေ ...

သူမအား နှောင့်ယှက်နေသူတွေအားလုံးကို မောင်ပဲ ကာကွယ်စောင့်

ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

ကြာလာတော့ ...

မောင့်အပေါ် သူမ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိလာရတော့သည်။ ။

အဖြေပေးခဲ့သည်။ ။

"ဒေါ်သက်"

"ဟင်"

"မောင်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ ကိုကို လက်မခံရင်တော့ အခက်ပဲ နော်"

သူမ စိတ်မအေးနိုင် ...

ကိုကိုသဘောထားတွေ တင်းမာသွားမှာ ကို ကျွန်မအကြောက်ဆုံးပင် ...

"မှီလေး"

"ရှင်"

"တကယ်လို့ မောင်ခန့်ထယ် လက်မခံဘူးဆိုရင်လည်း သမီးဘက်က သိပ်ပြီး အတိုက်အခံ မလုပ်စေချင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မောင်ခန့်ထယ် လက်ခံသဘောကျတဲ့ အထိ သမီးလေး စောင့်နေသင့်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူမ ...

ရင်တော့လေးနေမိသည်။ ။

ကိုကိုစကားတွေကို သူမနားမထောင်မိတာ သူမဘက်က အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်နေ ၏။

"မောင်ခန့်ထယ်ကတော့ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်တဲ့ လူကြီးလူ ကောင်းတစ်ယောက်ပါ မှုနဲ့သာ"

"မှုံ ရင်လေးလိုက်တာ"

မပျော်နိုင် ...

ကိုကို ...

ကျွန်မ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ ...

ပညာတွေစုံအောင် သင်ပေးခဲ့တာ သူမချစ်သူအတွက် ဖြစ်နေပြီလား
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ကိုကိုဆန္ဒပဲ ...

မောင့်ကိုတော့ ကိုကိုက သဘောကျမှာ ပါ ...

ပညာတတ် ...

ရုပ်ချော ...

ဥစ္စာပေါ ...

ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ...

ကားလေးက လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်လာရသည်။ ။

အခန်း (၂)

မုံနံသာ ...

မင်း ဒီအရွယ်အထိတောင် ဖြစ်နေပြီလား ...

သူနဲ့ တွေ့စဉ်က ...

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ...

မတွေ့တာကြာပြီ ...

ထိုစဉ်ကလည်း သူမသည် သူနှင့်သေသေချာချာ မတွေ့ဆုံခဲ့ ...

သူ့ကြောင့် ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ သူ စေ့စေ့ပင် မကြည့်ခဲ့ပေ။

မိဘတွေ မကွယ်လွန်ခင် အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် သူ့ကိုခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး တောင်းဆိုမှုတစ်ခု ပြုခဲ့သည်။ ။

မုံနံသာ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင် ရောက်တဲ့ အခါ လက်ထပ်ရန် ဖြစ်၏

။

ပထမ ...

သူ ...

ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ။

လက်မခံ ...

"ဖေဖေ့ကိုကတိပေးပါ ... သေလူဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒ
တွေကိုတောင် မင်း မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား"

ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်စဉ် မေမေက ပွဲချင်းပြီးဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ပင်
သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖေဖေက ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်လောက်နေပြီးမှ ကွယ်
လွန်ခဲ့သည်။ ။

"မူလေး ဆရာဝန်ဘွဲ့ရတဲ့ အခါ သား လက်ထပ်ပါ"

ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း သူ လက်ခံခဲ့ရတော့သည်။ ။

ကတိပေးမိ၏။

သူက ...

တည်ကြည်သူ ...

ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမားသူ ...

မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းရှင်းစွာ နေထိုင်တတ်သူဖြစ်နေသည်။ ။

မူနဲ့သာက ငယ်သေး၏။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ...

သူ ...

ပြန်သွားခဲ့သည်။ ။

အလုပ်တွေကို ကြိုးစားလုပ်ပြီး မူနဲ့သာကို ထောက်ပံ့ထားခဲ့၏။

သူ့မိဘတွေရှိစဉ်ကပင် မူနဲ့သာဘဝကို ပို၍ ပြည့်စုံစေခဲ့သည်။ ။

အခု ...

မုံနံသာ ဒေါက်တာဘွဲ့ရပြီ ...

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီ ...

လုပ်ငန်းခွင်ပင် ဝင်နေပြီဖြစ်၍ သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့မိသည်။ ။

နောက်တစ်ခုက ...

သူ့မှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ ဝေဒနာ စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ ။

နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးကုရ၏။

အမိမြေကို သတိရလာမိသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ...

မုံနံသာကိစ္စပဲ ...

မိဘတွေဆီမှာ ကတိပေးထားသောကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။ ။

သူ ...

ဒေါ်နှင်းသက်အား ကြိုတင်၍ အမှာ စကား ပြောထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

မုံနံသာမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိစေရန် ဖြစ်၏။

အရင်ကတော့ ...

သူ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စက သိပ်အရေးတကြီးမဟုတ်ခဲ့ ...

မိဘတွေကို ပေးထားတဲ့ ကတိကို လုပ်ဆောင်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ။

အရှက်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းတတ်သော သူ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စအတွက် လေးလံနေခဲ့ သည်။ ။

ပြောရမှာ စိတ်မလုံ ...

တစ်နေ့ ...

သူမအား လက်ထပ်ယူဖို့ အတွက် ပြုစုယုယထားသည် ဟု အထင်မခံနိုင် ...

မိဘတွေရဲ့ ကတိဆန္ဒအတွက်ပါပဲ ...

မုံနံ့သာမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးဟု လည်း သူယုံကြည်နေမိသည်။ ။

"မူလေးဟာ အမြဲတမ်း လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ မိန်းမကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါပဲ"

ဒေါ်နှင်းသက်ထံ ဖုန်းဆက်တိုင်း ထိုစကားကိုပင် အားရကျေနပ်စွာ ကြားခဲ့ရသည်။ ။

မင်း ...

မုံနံ့သာ ...

မြင်မြင်ချင်းပဲ ကိုကို ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ ...

ကိုကိုနှလုံးသားတွေကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ နေလာခဲ့သော ခန့်ထယ်ပါ ...

မိန်းကလေးတွေနှင့် အကင်းရှင်းဆုံး နေထိုင်လာခဲ့မိတာကိုပင် ဂုဏ်ယူခဲ့မိသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ဒေါက်တာမုံနံ့သာရဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးရွရွလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပင် ကိုကို လွန်စွာ မြတ်နိုးတွယ်တာသွားရသည် ဟု သတ်မှတ်ထားမိခဲ့၏။

"မောင်ခန့်ထယ်"

"ဗျာ"

"မို့နဲ့သာလေ ... အခုတော့ ဒေါက်တာမို့နဲ့သာပေါ့ ... မင်းမှတ်မိရဲ့
လား မောင်ခန့်ထယ်"

သူ ...

ခေါင်းခါမိသည်။

မမှတ်မိဘူး ...

တကယ်ပဲ ...

မင်းအရမ်းလှနေတယ် ...

စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ..

ဟုတ်တယ် မို့နဲ့သာ ...

ကိုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ...

မင်းကိုလက်ထပ်မယ် ...

စိတ်တွေသိပ်လှုပ်ရှားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတဲ့ အသိတွေဝင်လာသည်။

ရင်ညွန့်ဆီမှ နည်းနည်းစူးအောင့်ချင်လာ၏။

သူ့နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားလွန်း၍ ကယောင်ကတမ်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ်
တွေကို ဖိထားလိုက်ရ သည်။

"ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မောင်ခန့်ထယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... အောင့်လို့ လား"

သူ ...

ခေါင်းခါပြမိသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားဖို့ ပင် အတော်လေး အားယူနေရ၏။

"ကိုကို"

"ဟင်"

"အနားယူလိုက်နော် ... ဒေါသက် ကိုကိုကို စကားတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့ တော့ ..."

"အေးကွယ် ... မောင်ခန့်ထယ် အနားယူလိုက်ဦး"

လေယာဉ်ကွင်းမှ ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းစေသည်။

မှုံနံ့သာက သူ့ကို ဆေးပြာလေးတစ်ခု ငုံထားရန်ပေး၏။

"ကိုကို ငုံထားနော်"

"ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မှုံနံ့သာ"

ထိုစကားလေးကိုပင် အတော်လေး အားယူ၍ ပြောလိုက်မိသည်။

လက်ကာပြလိုက်၏။

ကိုကိုက နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်ကြီးအဖြစ် မှုံနံ့သာစိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူထားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ တွေ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။

"မောင်ရင့်ရောဂါက နုပါတယ် ... ဘာမှ မစိုးရိမ်ရပါဘူး ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးကိုတော့ အလွန်အမင်း မချစ်မိစေနဲ့ "

သူ့ကိုဆေးကုသသော သမားတော်ကြီးက အသေအချာမှာ ကြားလို
က်သော စကားတွေသာ ဖြစ်သည်။ ။

မှုံနံ့သာ ...

ကိုကိုတော့ ခက်ပြီ ...

မင်းကို အလွန်အမင်းမချစ်မိဖို့ ကိုကိုနှလုံးသားတွေအပေါ် ထိန်းချုပ်
ထားနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ...

အချစ်ဆိုတာကို စောစောက ကိုကို မသိတာတော့အမှန်ပဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်အထိ အစွဲအလမ်းကြီးစွာ
ချစ်သွားမိမယ်လို့ လည်း မထင်မှတ်မိဘူး။

မှုံနံ့သာရယ် ...

မင်းကို ကိုကို ချစ်မိသွားပြီ ...

လက်ထပ်ဖို့ အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပိုပြီးခိုင်မာသွားသလိုပဲ။

အိမ်ရောက်လာသည်။ ။

သူ့အိပ်ခန်းကို အခမ်းနားဆုံး ပြင်ဆင်ထားကြ၏။

ဒီတိုက်ကြီးအား မကြာခင်ကမှ အသစ်ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ။

နိုင်ငံခြားမှ နေ သူကိုယ်တိုင် ပုံစံထုတ်ပြီး ဆောက်စေခဲ့၏။

ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ။

လှပခွံညားသော တိုက်ကြီးပင် ...

အထူးသဖြင့် ...

သူ့အိပ်ခန်းပဲ ...

မကြာခင် ...

မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

"မို့နဲ့သာကိုယ်တိုင် ဒီအခန်းကို ပြင်ဆင်ထားတာလေ မောင်ခန့်ထယ်"

"စိတ်ကူးကောင်းတယ် ဒေါ်သက်"

ကိုကိုက ပြောသည်။

သူမ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ကိုကိုရဲ့ ကျေနပ်မှုကိုတော့ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေမိသည်။

"ကိုကို"

"ဟင်"

"ကျွန်မ သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်ချင်တယ်"

"ကိုကို နေကောင်းပါတယ် မို့နဲ့သာ ... လူမမာကြီးတစ်ယောက်အထိ မဖြစ်သေးပါဘူး ကလေးရဲ့ "

မို့နဲ့သာက သူ့အား လူနာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်မှာ ကိုသူ အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်နေမိ သည်။

"ဒါဆို ကိုကို အနားယူတော့"

"အင်း"

သူ ...

ပြောလိုက်သည်။ ။

အနားယူဖို့ တော့ သင့်နေ၏။

မုံနံ့သာကိုလည်း သူ့အနားမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားစေချင်မိသည်။ ။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဖြစ်၏။

မုံနံ့သာနှင့် ဒေါ်သက် အပြင်ကို ထွက်သွားကြတော့သည်။ ။

သူ့အား စိတ်မချသော မျက်ဝန်းလေးများ ဖြင့် မုံနံ့သာက ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

မျက်လုံးတွေကို မှီတိထားမိသည်။ ။

လူမမာအဖြစ် မနေလိုသောသူသည် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေ၏။

မိသားစုနှင့်ပင် ထိုင်၍ စကားမပြောနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်နေသည်။ ။

မဖြစ်သေးဘူး ...

ကိုယ် ထမှ ပဲ။

"ရှပ် ..."

"ရှပ် ... ရှပ်"

ခြေသံလေး ...

မုံနံ့သာပဲ ...

ဆရာဝန်ပီပီ သူ့အား လူမမာတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ ။

သူ ...

ထလိုက်မိသည်။ ။

မှုံနံ့သာ ရောက်မလာခင် သူ အပြင်ထွက်ရန် တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

"ဟင် ... ကိုကို"

"အပြင်သွားကြရအောင် ... လသာဆောင်မှာ ထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားခိုင်းလိုက် မှု"

"ကိုကို"

"ပြော"

"ဟို ..."

"ဘာဟိုလဲ"

"ကိုကို အနားယူပါ"

"ဟ ... ကိုကို ခရီးမပန်းပါဘူး မှုံနံ့သာ ... ဘာဖြစ်လို့ အနားယူရမှာလဲကွ"

သူ ...

ရယ်ကာမောကာ ပြောမိသည်။ ။

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက စိတ်မချသလိုကြီး ဖြစ်နေ၏။

"ဆရာဝန်မလေးနော် ... ကိုကိုကို လူနာမထင်နဲ့ "

"အဟက်"

"သွားစို့"

ကိုကိုက သဘောကောင်းလွန်းနေသဖြင့် မှုံနံ့သာ ဝမ်းသာနေမိသည်

မထင်ဘူး ...

ဒီလောက်အထိ ...

သူမအပေါ် တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။

ကိုကိုဘက်မှ ကြည်ဖြူစွာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံသည် ။

သူမ အားတက်မိ၏။

အထင်နှင့်အမြင် တခြားစီပဲ ...

သူမထင်နေတာက မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးနှင့် မတူမတန်သလို
ဆက်ဆံမည်ဟု ပင် ...

တကယ့်ကို တခြားစီပဲ ...

မူနဲ့သာမှာ အပြစ်ရှိသည် ။

စိတ်တွေမလုံ ...

ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက် မရဘဲ မောင်နှင့်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့မိသည် ။

ဖွင့်မပြောရဲ ...

ဝေဒနာတွေ ရင်မှာ ပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသူဖြစ်နေသည် ။

မပြောရက် ...

ကိုကိုစိတ်တွေကို လုံးဝအနှောင့်အယှက် မပေးလို ...

ပျော်ရွှင်နေစေချင်မိသည် ။

ကိုကို ဟန်ဆောင်နေကြောင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် သူမ
သိနေ၏။

လူမမာတစ်ယောက်အဖြစ် မှုံ့နံ့သာတို့ ရှေ့မှာ နေပြလိုခြင်းမရှိပေ။

သူမနှင့်ကိုကို...

လာသာဆောင်ရှေ့ ရောက်လာသည် ။

ဒေါ်နှင်းသက်က စားစရာသောက်စရာတွေ လာချပေး၏။

"လိုအပ်တာရှိရင် ပြောနော် မောင်ခန့်ထယ် ... မင်းကိုကြည့်ရတာ ပျော်နေသလိုပဲ"

မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ နူးညံ့ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဒေါ်နှင်းသက်ပင် စိတ်ချမ်းသာမှု အတော်လေး ရနေသည် ။

တော်ပါသေးရဲ့ ...

"ကဲ ... မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောနေကြဦးနော်"

သူ ...

မှုံ့နံ့သာရှေ့မှာ ထိုင်နေရတာပင် စိတ်တွေတည်ငြိမ်မှု ရှိစေရန် အတော်လေး ထိန်းချုပ်နေရ သည် ။

"ကိုကို"

"ဟင်"

"အအေးသောက်လေ"

"အင်း"

"ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ပြောထားချင်တယ် ... ကျွန်မက ကိုကိုညီမလေးပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုဆက်ဆံပါနော်"

ကောင်မလေး ...

မင်းမျက်ဝန်းတွေက ကိုကိုကို လူနာတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်
နေတာ မဟုတ်လား ...

"ကောင်မလေး"

"ရှင်"

"ကိုကို လူနာ မဟုတ်ဘူး နော်"

"ကျွန်မက ဆရာဝန်နော် ... ကိုကိုကို လူနာလို့ ပဲ မသတ်မှတ်တာ
တောင် ဆေးစစ်ဆေးမှုတွေ တော့ လုပ်ရမှာ ပဲ"

"ဟာ ... ကိုကို လက်မခံဘူး ... အဲဒီအချက်က ကိုကို သဘောမကျ
ဆုံးဘဲ ကလေးရယ်"

သူ ...

ကြင်နာစွာ ဆိုမိသည်။ ။

ကလေးတဲ့ ...

ကိုကိုနှလုံးသားတွေကို ပိုင်စိုးနိုင်တဲ့ မှုံ့နံ့သာပါပဲ။

ညချမ်းက အေးစက်နေသည်။ ။
